

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.
« Λόγος εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου ».
(νεοελληνικὴ ἀπόδοση).

Ἐὰν τὸ δένδρο ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸν καρπὸ, καὶ τὸ καλὸ δένδρο παράγει ἐπίσης καλὸν καρπὸ (Ματθ. 7, 16. Λουκ. 6, 44), ἡ μητέρα τῆς αὐτοαγαθότητος, ἡ γεννήτρια τῆς αἰδίας καλλονῆς, πῶς δὲν θὰ ὑπερεῖχε ἀσυγκρίτως κατὰ τὴν καλοκαγαθία ἀπὸ κάθε ἀγαθὸ ἐγκόσμιο καὶ ὑπερκόσμιο; Διότι ἡ δύναμις ποὺ ἐκαλλιέργησε τὰ πάντα, ἡ συναΐδια καὶ ἀπαράλλακτη εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος, ὁ προαιώνιος καὶ ὑπερούσιος καὶ ὑπεράγαθος Λόγος, ἀπὸ ἀνέκφραστη φιλανθρωπία κί' εὐσπλαγχνία γιὰ χάρι μας ἠθέλησε νὰ περιβληθῆ τὴν ἰδική μας εἰκόνα, γιὰ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν φύσι ποὺ εἶχε συρθῆ κάτω στοὺς μυχοὺς τοῦ ἄδη καὶ νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ, διότι εἶχε παλαιωθῆ, καὶ νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ πρὸς τὸ ὑπερουράνιο ὕψος τῆς βασιλείας καὶ θεότητός του. Γιὰ νὰ ἐνωθῆ λοιπὸν μὲ αὐτὴν καθ' ὑπόστασι, ἐπειδὴ ἐχρειαζόταν σαρκικὸ πρόσλημα καὶ σάρκα νέα συγχρόνως καὶ ἰδική μας, ὥστε νὰ μᾶς ἀνανεώσῃ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, ἐπὶ πλέον δὲ ἐχρειαζόταν καὶ κυοφορία καὶ γέννα σὰν τὴ δική μας, τροφή μετὰ τὴ γέννα καὶ κατάλληλη ἀγωγή, γινόμενος πρὸς χάριν μας καθ' ὅλα σὰν ἐμᾶς, εὐρίσκει γιὰ ὅλα πρέπουσα ὑπηρέτρια καὶ χορηγὸ ἀμόλυντης φύσεως ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της αὐτὴν τὴν ἀειπάρθενη, ἡ ὁποία ὑμνεῖται ἀπὸ μᾶς καὶ τῆς ὁποίας σήμερα ἐορτάζομε τὴν παράδοξη εἴσοδο στὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Διότι αὐτὴν προορίζει πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες ὁ Θεὸς γιὰ τὴ σωτηρία καὶ ἀποκα-

τάσταση τοῦ γένους, καὶ τὴν ἐκλέγει ἀνάμεσα ἀπὸ ὄλους, ὄχι ἀπλῶς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς αἰῶνες ἐκλεγμένους καὶ θαυμαστοὺς καὶ περιβοήτους γιὰ τὴν εὐσέβεια καὶ σύνεσι, καθὼς καὶ γιὰ τὰ κοινωφελῆ καὶ θεοφιλῆ συγχρόνως ἦθη καὶ λόγια καὶ ἔργα.

2. Διότι στὴν ἀρχὴ ἐσηκώθηκε ἐναντίον μας ὁ νοητὸς καὶ ἀρχέ-κακος ὄφιν καὶ μᾶς κατέρριψε στὰ βάραθρα τοῦ ἄδη. Κι' ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐσηκώθηκε ἐναντίον μας καὶ ὑπεδούλωσε τὴ φύσι μας· φθόνος καὶ ζηλοτυπία καὶ μῖσος, ἀδικία καὶ δόλος καὶ σοφιστεία, καὶ μαζὶ μὲ τὰ τέτοια, ἡ θανατηφόρος δύναμις ποὺ ἔχει μέσα του, τὴν ὁποία πρῶτος ἐγέννησε καὶ μόνος του, ἀφοῦ πρῶτος αὐτὸς ἀποστάτησε ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Πραγματικὰ στὴν ἀρχὴ ἐφθόνησε τὸν Ἀδάμ, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ζῆ στὸν τόπο τῆς ἀφθαρτῆς τρυφῆς καὶ νὰ περιλάμπεται μὲ θεοειδῆ δόξα καὶ νὰ ὀδηγῆται ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ἀπὸ ὅπου αὐτὸς ἀπερρίφθηκε δικαίως καὶ ἀπὸ φθόνο ἐξεμάνη ἐναντίον του μὲ τὴ χειρότερη μανία, ὥστε νὰ θελήσῃ καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ ἀκόμη. Ὁ φθόνος εἶναι πατέρας ὄχι τοῦ μίσους μόνο ἀλλὰ καὶ τοῦ φόνου, τὸν ὁποῖο ἐπέφερε σ' ἐμᾶς ἀναμιγνύοντάς τον μὲ δόλο ὁ δολερὸς καὶ ἀληθινὰ μισάνθρωπος ὄφιν. Διότι καταλήφθηκε ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὴν τυραννία σὲ βάρος του ἐντελῶς ἄδικα, γιὰ καταστροφὴ τοῦ πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσι Θεοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ πρόσωπο, ἐχρησιμοποίησε τὸν δόλο καὶ τὴν πονηρία. Ἀφοῦ ἐπλησίασε διὰ τοῦ αἰσθητοῦ ὄφειως ὡς φίλος καὶ καλὸς σύμβουλος ὁ φοβερὸς καὶ πραγματικὰ ἐχθρὸς καὶ ἐπίβουλος, κατορθώνει, φεῦ!, κρυφὰ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ μὲ τὴ ἀντίθετη συμβουλὴ χύνει σὰν δηλητήριον στὸ ἄνθρωπο τὴν θανατηφόρα δύναμί του.

3. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ἀδάμ, κρατώντας δυνατὰ τότε τὴν θεία ἐντολή, ἀπερρίπτε τὴν ἐχθρικὴ πονηρὰ συμβουλή, θὰ ἐφαινόταν νικητὴς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἀνώτερος τῆς θανατηφόρας φθορᾶς, καταντροπιάζοντας τὸν μανιακὸ καὶ δόλιο προσβολέα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος ὑποκύπτοντας ἐκούσιως, ποὺ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὸ κάμῃ, ἐνικήθηκε καὶ ἀχρειώθηκε, κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἦταν ρίζα τοῦ γένους, μᾶς ἀνέδειξε καταλλήλους θνητοὺς βλαστοὺς, ἐχρειαζόταν ὀπωσδήποτε, ἂν ἔπρεπε νὰ ἀνταποδώσωμε τὴν ἦττα, νὰ κερδίσωμε τὴ νίκη, ν' ἀπορρίψωμε μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα τὸ θανατηφόρο δηλητήριον καὶ ν' ἀπολαύσωμε ζωὴ, καὶ μάλιστα ζωὴ αἰώνια καὶ ἀπαθῆ. Ἐχρειαζόταν λοιπὸν τὸ γένος μας νέα ρίζα, δηλαδή νέο Ἀδάμ, ὄχι μόνο ἀναμάρτητο, ἀλλὰ κι' ἐντελῶς ἀνεξαπάτητο καὶ ἀήττητο, ποὺ ἐπὶ

πλέον μπορεί και να συγχωρή τις αμαρτίες και να καθιστᾷ ἀθώους τούς ἐνόχους, πού ὄχι μόνο ζῆ ἀλλά και ζωοποιεῖ, ὥστε να μεταδίδη ζωή και ἄφεισι ἀμαρτιῶν και στούς προσκολλημένους σ' αὐτόν και συγγενεῖς κατὰ τὸ γένος, ἀναζωογονώντας ὄχι μόνο τούς μεταγενεστέρους, ἀλλά και τούς πρὶν ἀπὸ αὐτόν ἀποθανόντας.

4. Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος, ἡ μεγάλη σάλπιγγα τοῦ Πνεύματος, βοᾷ λέγοντας, «ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἔγινε ὡς ζωντανή ψυχή, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ἔγινε ὡς πνεῦμα ζωοποιῶν» (Α΄ Κορ. 15, 45). Ἀναμάρτητος δὲ και ζωοποιὸς και ἰκανὸς να συγχωρή ἀμαρτίες δὲν εἶναι κανεὶς πλὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως ὁ νέος Ἀδὰμ ἦταν ἀναγκαῖο να εἶναι ὄχι μόνο ἄνθρωπος ἀλλά και Θεός, να εἶναι κυριολεκτικῶς ζωή και σοφία, δικαιοσύνη και ἀγάπη, εὐσπλαγχνία και κάθε ἄλλο ἀγαθό, ὥστε να διενεργήσῃ τὴν ἀνακαίνισι και ἀναζώωσι τοῦ παλαιοῦ Ἀδὰμ με ἔλεος και σοφία και δικαιοσύνη. Ὁ νοητὸς και ἀρχέκακος ὄφης, χρησιμοποιώντας τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ προεκάλεσε σ' ἐμᾶς τὴν παλαίωσι και τὴ νέκρωσι.

5. Ὅπως λοιπὸν στὴν ἀρχὴ ὁ ἀνθρωποκτόνος ἀπὸ φθόνο και μῖσος ξεσηκώθηκε ἐναντίον μας, ἔτσι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἐκινήθηκε ὑπὲρ ἡμῶν ἀπὸ ὑπερβολὴ φιλανθρωπίας και ἀγαθότητος. Διότι ἀγάπησε δικαίως τὴ σωτηρία τοῦ πλάσματός του, πού ἦταν να τὸ φέρῃ πάλι στὴν ἐξουσία και να τὸ ξανασώσει, ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἀρχέκακος ἀδίκως ἀγάπησε τὴν ἀπώλεια τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ, πού ἦταν να τὸ ὑποτάξῃ στὸν ἑαυτό του και να τοῦ ἐπιβάλλεται τυραννικῶς. Ὅπως δὲ αὐτὸς διέπραξε τὴ νίκη του και τὴν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου με ἀδικία και δόλο, με ἀπάτη και σοφιστεία, ἔτσι ὁ ἐλευθερωτὴς με δικαιοσύνη και σοφία και ἀλήθεια ἐπραγματοποίησε τὴν τελικὴ ἤττα τοῦ ἀρχεκάκου και τὴν ἀνακαίνισι τοῦ πλάσματός του. Ἀλλὰ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος περὶ τῆς σοφίας πού ὑπάρχει σ' αὐτὴν τὴ θεία οἰκονομία δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ.

6. Ἦταν δὲ θέμα ἀκριβοῦς δικαιοσύνης και ἡ ἴδια ἡ ἠττηθεῖσα και ὑποδουλωθεῖσα ἐκουσίως φύσις να ξαναπαλαίσῃ γιὰ τὴ νίκη και ν' ἀπωθήσῃ τὴ δουλεία ἐκουσίως. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς εὐδόκησε ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ ἐμᾶς τὴ φύσι μας ἐνούμενος με αὐτὴν παραδόξως καθ' ὑπόστασι. Ἦταν δὲ ἀδύνατο ἡ ὑψίστη ἐκείνη και ὑπεράνω τοῦ νοῦ καθαρότης να ἐνωθῇ με μολυσμένη φύσι διότι ἓνα μόνο πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατο στὸν Θεὸ τὸ να συνέλθῃ σὲ ἔνωσι με ἀκάθαρτο, πρὶν τοῦτο καθαρισθῇ. Γι' αὐτὸ και

ἐχρειαζόταν κατ' ἀνάγκη μιὰ τελείως ἀμόλυντη καὶ καθαρωτάτη παρθένος γιὰ κυοφορία καὶ γέννησι ἐκείνου ποὺ εἶναι καὶ ἐραστής τῆς καὶ δοτὴρ τῆς καθαρότητος ἢ ὁποῖα καὶ προωρίσθηκε καὶ ἀποτελέσθηκε κι' ἐφανερώθηκε, καὶ τὸ σχετικὸ μὲ αὐτὴν μυστήριον ἐτελέσθηκε, μὲ πολλὰ παράδοξα γεγονότα ποὺ κατὰ καιροὺς συνῆλθαν σὲ ἓνα.

7. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ γεγονότα ποὺ συνετέλεσαν σ' αὐτὸ ἐορτάζονται ἀπὸ ἐμᾶς σήμερα, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἀντιληφθήκαμε κυρίως τὸ μεγαλεῖο τῶν γεγονότων ποὺ ὠδήγησαν πρὸς τὸ τόσο μεγάλο τέλος. Διότι αὐτὸς ποὺ εἶναι ἐκ Θεοῦ καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεός, καὶ Λόγος καὶ Υἱὸς τοῦ ὑψίστου Πατρός, συνάναρχος καὶ συναΐδιος, γίνεται υἱὸς ἀνθρώπου, αὐτῆς τῆς Ἀειπάρθενης. «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερα εἶναι ὁ ἴδιος, καθὼς καὶ στοὺς αἰῶνες» (Ἐβρ. 13, 8), ἄτρεπτος κατὰ τὴν θεότητα, ἄμεμπτος κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. «Αὐτὸς μόνος», ὅπως ἤδη προεμαρτύρησε ὁ Ἡσαΐας (Ἠσ. 53, 9), «δὲν διέπραξε ἁμαρτία καὶ δὲν εὐρέθηκε δόλος στὸ στόμα του». Καὶ ὄχι μόνο τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μόνος δὲν συνελήφθηκε μὲ ἀνομίες, οὔτε ἐγεννήθηκε μὲ ἁμαρτίες, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Δαβὶδ στοὺς ψαλμοὺς γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο ὥστε νὰ εἶναι καὶ κατὰ τὸ πρόσλημμα τελείως καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος καὶ νὰ μὴ χρειάζεται οὔτε κατ' αὐτὸ καθάρσια μέσα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του· γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι δυνατό, διαβιβάζοντας σ' ἐμᾶς γιὰ χάρι μας δικαίως μαζὶ καὶ πανσόφως τόσο τὴν κάθαρσι ὅσο καὶ τὸ πάθος, νὰ δεχθῆ καὶ τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι. Πραγματικὰ ἢ κατὰ τὴν σάρκα ὁρμὴ πρὸς γένεσι, ποὺ εἶναι ἀκουσία καὶ ἀπειθὴς στὸν νόμο τοῦ νοός, ἂν καὶ ἀπὸ μερικὸς δουλαγωγεῖται βιαίως, ἀπὸ μερικὸς δὲ σωφρόνως ἀφήνεται μόνο γιὰ παιδοποιΐα, πάντως φέρει τὰ σύμβολα τῆς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καταδίκης, καθὼς εἶναι καὶ λέγεται φθορὰ καὶ ὀπωσδήποτε γιὰ τὴν φθορὰ γεννᾷ, καὶ εἶναι ἐμπαθὴς κίνησις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἐκράτησε τὴν τιμὴ, τὴν ὁποῖα ἢ φύσις μας ἐπῆρε ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ ὠμοιώθηκε μὲ τὰ κτήνη.

8. Γι' αὐτὸ ὄχι μόνο ἦλθε ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ ἦλθε ἀπὸ παρθένο ἀγνή καὶ ἀγία, μᾶλλον δὲ πανυπέραγνη καὶ ὑπεραγία, ἀφοῦ εἶναι παρθένος ὄχι μόνο ὑπερτέρα μολυσμοῦ σαρκός, ἀλλὰ καὶ ἀνωτέρα ἀπὸ μολυσμένους σαρκικοὺς λογισμοὺς. Τὴν σύλληψι τῆς ἐπέφερε ἐπέλευσι παναγίου Πνεύματος, ὄχι ὀρέξεως σαρκός, προεκάλεσε εὐαγγελισμὸς καὶ πίστις στὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ ποὺ νικᾷ κάθε λόγο ὡς ἐξάισια καὶ ὑπὲρ λόγο, ἀλλὰ δὲν προέλαβε συγκατάθεσις καὶ

πειρα έμπαθοϋς. Διότι συνέλαβε κι' έγέννησε, ένω είχε έντελως άπομακρυσμένη τέτοια έπιθυμία με την προσευχή και την πνευματική θυμηδία (διότι είπε ή παρθένος προς τον εύαγγελιστή άγγελο, «ίδου ή δούλη του Κυρίου ας γίνη σ' έμένα σύμφωνα με τα λόγια σου» (Λουκ. 1, 38). Για να εύρεθῆ λοιπόν παρθένος ικανή γι' αυτό, ο Θεός προορίζει πρό αιώνων και εκλέγει ανάμεσα στους εκλεγμένους από αιώνες αυτήν την ύμνουμένη τώρα από έμιας άειπάρθενη κόρη.

9. Και βλέπετε από ποϋ άρχισε ή έκλογή. Άνάμεσα στα παιδιά του Άδάμ εξέλεγη από τον Θεό ο θαυμάσιος Σήθ, που με την εύκοσμία των ήθων, την εύταξία των αισθήσεων και την εύπρέπεια των άρετων έδεικνυε τον έαυτό του έμψυχο ούρανό κι' επέτυχε γι' αυτό την έκλογή, από την όποία έπρόκειτο να βλαστήση αυτή ή παρθένος ως θεοπρεπές όχημα του υπερουρανίου Θεοϋ και ν' ανακαλέση τους ανθρώπους προς ούράνια υιοθεσία.

10. Γι' αυτό όλοι οι από του Σήθ (Γεν. 4, 26) ώνομάζονταν υιοί Θεοϋ, διότι από αυτήν την γενεά έπρόκειτο ο Υιός του Θεοϋ να γίνη υιός ανθρώπου, έφ' όσον άλλωστε και ο Σήθ γλωσσικώς σημαίνει ανάστασις, μάλλον δε έξανάστασις, ή όποία είναι κυρίως ο Κύριος που έπαγγέλεται και χαρίζει άθάνατη ζωή στους πιστεύοντας σ' αυτόν. Και πόσο ταιριαστός είναι ο τύπος! «Ο μόν Σήθ έγινε για την Εύα, όπως λέγει αυτή, στη θέση του Άβελ», τον όποιο έφόνευσε από φθόνο ο Κάϊν (Γεν. 4, 25)· ο δε τόκος της παρθένου Χριστός έγινε στη φύσι αντί για τον Άδάμ, τον όποιο έθανάτωσε από φθόνο ο άρχηγός και προστάτης της κακίας. Άλλά ο μόν Σήθ δέν άνέστησε τον Άβελ, άφοϋ ήταν άπλως τύπος της αναστάσεως· ο δε Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός άνέστησε τον Άδάμ, διότι αυτός είναι ή άληθινή των ανθρώπων ζωή και ανάστασις, έξ αίτίας της όποίας και οι απόγονοι του Σήθ άξιώθηκαν την θεία υιοθεσία κατά την έλπίδα τους, όνομαζόμενοι υιοί του Θεοϋ. Ότι δε ώνομάζονταν υιοί του Θεοϋ έξ αίτίας αυτής της έλπίδος είναι φανερό από τον πρώτο όνομασθέντα που διαδέχθηκε την έκλογή. Ήταν δε αυτός ο Ένώς του Σήθ, ο όποιος κατά το γεγραμμένο από τον Μωυσή «πρώτος ήλπισε να καληται με το όνομα του Κυρίου του Θεοϋ» (Γεν. 4, 26). Βλέπετε σαφώς ότι επέτυχε το θεϊό όνομα σύμφωνα με την έλπίδα;

11. Ἄφοῦ λοιπὸν ἄρχισε ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά τοῦ Ἀδάμ ἡ ἐκλογὴ γι' αὐτὴν ποὺ κατὰ τὴν πρόγνωσί του θὰ ἐγινόταν μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπετελεῖτο διὰ μέσου τῶν κατὰ καιροῦς γενεῶν, κατέβηκε μέχρι τοῦ βασιλέως καὶ προφήτου Δαβίδ καὶ τῶν διαδόχων τοῦ θρόνου καὶ τοῦ γένους του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκαλοῦσε τώρα τὴν ἀποτελείωσι τῆς θείας αὐτῆς ἐκλογῆς, ἐξελέγησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ Ἰσακὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἀπὸ τὸν οἶκο καὶ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβίδ, ποὺ ἦσαν μὲν ἄτεκνοι, συνεζοῦσαν δὲ σωφρόνως καὶ ἦσαν ἀνώτεροι στὴν ἀρετὴ ἀπὸ ὅλους ὅσοι ἀνάγουν στὸ Δαβίδ τὴν εὐγένεια τοῦ γένους καὶ τοῦ ἥθους. Αὐτὸ τὸ ζεῦγος ἐζητοῦσε διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ προσευχῆς τὴν λῆξι τῆς ἀτεκνίας των ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ὑποσχόταν νὰ ἀναθέσουν σ' αὐτὸν ἀπὸ βρέφος αὐτὸ ποὺ θὰ ἐγεννοῦσαν. Τότε παρέχεται ἡ ὑπόσχεσις καὶ δίδεται παιδί, ἡ τωρινὴ Θεομήτωρ, ὥστε ἡ πανάρετη κόρη νὰ γεννηθῆ ἀπὸ πολυαρέτους γονεῖς καὶ ἡ πάναγνη ἀπὸ ἐξαιρετικὰ σώφρονες, καὶ νὰ λάβῃ ὡς καρπὸ ἡ σωφροσύνη, συνερχομένη μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀσκησι, τὸ νὰ γίνῃ γεννήτρια τῆς παρθενίας, καὶ μάλιστα παρθενίας ποὺ προβάλλει ἀφθόρως κατὰ τὴν σάρκα τὸν προαιωνίως γεννημένον ἀπὸ παρθένον Πατέρα κατὰ τὴν θεότητα. Τί πτερὰ ἐκείνης τῆς προσευχῆς! Τί παρρησία, ποὺ εὐρῆκε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου!

12. Ἀλλὰ ἐπειδὴ βέβαια ἐκεῖνοι ἐπέτυχαν ἔτσι τὰ ζητούμενα μὲ τὴν προσευχὴ τους καὶ εἶδαν τὴν πρὸς αὐτοὺς θεία ἐπαγγελία νὰ ἐκπληρῶνεται ἐμπράκτως, σπεύδοντας καὶ αὐτοὶ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν πρὸς τὸ Θεὸ ὑπόσχεσι ὡς φιλαλήθεις καὶ θεοφιλεῖς καὶ φιλόθεοι συγχρόνως, εὐθὺς μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸ ὀδηγοῦν τὴν ἀληθινὰ ἱερὰ καὶ θεόπαιδα καὶ τώρα θεομήτορα παρθένο στὸ ἱερὸ τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν ἱεράρχη ποὺ εὐρισκόταν σ' αὐτό. Αὐτὴ δέ, γεμάτη θεία χάρι καὶ τέλειο νοῦ ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἀντιλαμβάνοταν ἀπὸ τότε, καὶ μάλιστα καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ τελούμενα σ' αὐτὴν, καὶ ἔδειξε μὲ ὅποιον τρόπο μποροῦσε ὅτι δὲν ὀδηγεῖται, ἀλλὰ αὐτὴ μόνη της μὲ ἐλεύθερη γνώμη προσέρχεται στὸ Θεό, σὰν νὰ εἶναι ἀπὸ ἑαυτοῦ της πτερωμένη πρὸς τὸν ἱερὸ καὶ θεῖο ἔρωτα καὶ νὰ θεωρῆ ἀγαπητὴ καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ ὡς ἀξία της τὴν εἴσοδο καὶ κατοικία στὰ ἅγια τῶν ἀγίων.

13. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἀντιλήφθηκε τότε ὅτι ἡ κόρη εἶχε ἔνοικη τὴν θεοειδῆ χάρι παραπάνω ἀπὸ ὅλους, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀξιῶσῃ τὸ ἀνώτερο ἀπὸ ὅλους, νὰ τὴν εἰσαγάγῃ στὰ ἅγια τῶν ἀγίων καὶ νὰ πείσῃ αὐτὸ ποὺ γινόταν ὅλους τοὺς τότε ἀνθρώπους ν' ἀγαποῦν, μὲ τὴν

σύμπραξι καὶ ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ μαζί, πού ἔστειλλε ἀπὸ ἄνω δι' ἀγγέλου ἀπόρρητη τροφή στήν παρθένο ἐκεῖ. Μὲ αὐτὴν τὴν τροφή ἐδυνάμωνε καλύτερα τὴ φύσι της καὶ συντηροῦσε καὶ τελειοποιοῦσε τὸν ἑαυτὸ της κατὰ τὸ σῶμα καθαρώτερα καὶ ἀνώτερα ἀπὸ τὶς ἀσώματες δυνάμεις, ἔχοντας ὡς ὑπηρέτες τοὺς οὐρανίους νόες, διότι δὲν εἰσήχθηκε ἀπλῶς καὶ μόνο στὰ ἅγια τῶν ἀγίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο παραλήφθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ σὲ συνοίκησι μὲ αὐτὸν γιὰ ὄχι ὀλίγα ἔτη· ὥστε ἔτσι στὸν κατάλληλο καιρὸ ν' ἀνοιχθοῦν οἱ οὐράνιες μονές καὶ νὰ δοθοῦν γιὰ αἰῶνα κατοικία σὲ ὅσους πιστεύουν στήν παράδοξη γέννα της.

14. Ἔτσι λοιπὸν καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπετέθη δικαίως σήμερα στὰ ἅγια ἄδυτα σὰν θησαυρὸς τοῦ Θεοῦ ἡ κόρη πού ἐξελέγη ἀνάμεσα στοὺς ἐκλεκτοὺς ἀπὸ αἰῶνες, πού ἀναδείχθηκε ἀγία τῶν ἀγίων, πού ἔχει τὸ σῶμα καθαρώτερο καὶ θειότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ διὰ τῆς ἀρετῆς κεκαθαρμένα πνεύματα, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δεκτικὸ μόνο τοῦ τύπου τῶν θείων λόγων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐνυποστάτου καὶ μονογενοῦς Λόγου τοῦ προανάρχου Πατρός· σὰν θησαυρὸς πού ὁ Λόγος θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε στὸν καιρὸ του, ὅπως καὶ ἔγινε, γιὰ πλουτισμὸ καὶ ὑπερκόσμιο καὶ συγχρόνως παγκόσμιο κόσμημα. Κι' ἔτσι καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο δοξάζει τὴ μητέρα του καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι καὶ μετὰ τὴ γέννησι. Ἐμεῖς δέ, κατάνοώντας τὴ σημασία τῆς σωτηρίας πού μᾶς ἐτοιμάσθηκε δι' αὐτῆς ἀποδίδουμε μὲ ὅλη τὴ δύναμί μας τὴν εὐχαριστία καὶ τὸν ὕμνο. Πραγματικά, ἂν ἡ εὐγνώμων γυναῖκα πού ἀναφέρεται στὸ εὐαγγέλιο, μόλις ἄκουσε γιὰ λίγο τοὺς σωτηριώδεις λόγους τοῦ Κυρίου, ἀπέδωσε τὸν μακαρισμὸ καὶ τὴν εὐχαριστία στὴ μητέρα τούτου, ὑψώνοντας τὴ φωνή της ἀπὸ τὸν ὄχλο καὶ λέγοντας πρὸς τὸν Χριστό, «καλότυχη εἶναι ἡ κοιλία πού σ' ἐβάστασε καὶ οἱ μαστοὶ πού ἐθήλασες» (Λουκ. 11, 27) ἔμεῖς πού ἔχουμε κοντά μας γραμμένα ὅλα τὰ λόγια τῆς αἰώνιας ζωῆς, καὶ ὄχι μόνο τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ τὰ θαύματα καὶ τὰ παθήματα καὶ τὴν δι' αὐτῶν ἔγερσι τῆς φύσεως μας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀνάληψι της ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ, καὶ τὴν δι' αὐτῶν ἐπηγγελμένη σ' ἐμᾶς ἀθάνατη ζωὴ καὶ ἀμετάτρεπτη σωτηρία, πῶς δὲν θ' ἀνυμνήσωμε καὶ μακαρίσωμε ἀδιαλείπτως τὴν μητέρα τοῦ χορηγοῦ τῆς σωτηρίας, τοῦ δοτῆρος τῆς ζωῆς, ἐορτάζοντας τώρα καὶ τὴν σύλληψι αὐτῆς καὶ τὴν γέννησι καὶ τὴν μετοίκησι στὰ ἅγια τῶν ἀγίων;

15. Ἀλλὰ ἄς μετοικίσωμε κι' ἐμεῖς τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀδελφοί, ἀπὸ τὴ γῆ στὰ ἄνω· ἄς μεταφερθοῦμε ἀπὸ τὴν σάρκα ἐπάνω στὸ πνεῦμα· ἄς

μεταθέσωμε τὸν πόθο ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα στὰ μόνιμα· ἄς καταφρονήσωμε τὶς σαρκικὲς ἡδονές, ποὺ ἔχουν εὐρεθῆ ὡς δέλεαρ κατὰ τῆς ψυχῆς καὶ παρέρχονται γρήγορα· ἄς ἐπιθυμήσωμε τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ποὺ μένουν ἄφθαρτα· ἄς ὑψώσωμε ἀπὸ τὴν κάτω τύρβη τὴ στάσι καὶ τὴν διάνοιά μας· ἄς τὴν ἀνεβάσωμε στὰ οὐράνια ἄδυτα, ἐκεῖνα τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὅπου τώρα κατοικεῖ ἡ Θεοτόκος.

16. Διότι ἔτσι θὰ εἰσέλθουν σ' αὐτὴν ἐπωφελῶς γιὰ μᾶς μὲ θεάρεστη παρρησία καὶ τὰ ἄσματά μας καὶ οἱ δεήσεις μας πρὸς αὐτὴν κι ἔτσι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παρόντα μὲ τὴ μεσιτεία τῆς θὰ γίνωμε κληρονόμοι καὶ τῶν μελλόντων καὶ μενόντων ἀγαθῶν, μὲ τὴ χάρι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας ποὺ ἐγεννήθηκε ἀπὸ αὐτὴν γιὰ μᾶς, στὸν ὁποῖο πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, μαζί μὲ τὸν ἄναρχο Πατέρα του καὶ τὸ συναῖδιο καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. **Γένοιτο.**

Πηγή : <http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/>